

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 636/2017
11.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Д. Ђуровић, адвокат из ..., против туженог Дом здравља „ББ“, кога заступа пуномоћник ВВ, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3820/15 од 27.10.2016. године, у седници одржаној 11.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3820/15 од 27.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 118/15 од 16.09.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се пониште као неправилна и незаконита решења туженог број ... од 20.02.2015. године и ... од 02.04.2015. године, као и да се обавезе тужени да га врати на послове доктора медицине – изабрани лекар у амбуланти „...“ (став 1. изреке). Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка (став 2. изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3820/15 од 27.10.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Неосновано се ревизијом истиче да учињена битна повреда из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, пред другостепеним судом, јер се на исту само формално указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је, решењем туженог број ... од 20.02.2015. године, привремено распоређен на други одговарајући посао у службу за здравствену заштиту одраслог становништва, али у другу амбуланту – „...“ у трајању од највише 45 радних дана у току 2015. године почев од 26.02.2015. године. Тужилац није поступио по наведеном решењу о распоређивању и није ступио на рад у амбуланту „...“ због чега је тужени тужиоцу упутио упозорење број ... од 18.03.2015. године да су наступили разлози за отказ уговора о раду. Тужилац је упозорен да су наступили разлози за отказ уговора о раду из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду у вези са чланом 6. став 1. тачка 1. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених у Дому здравља „ББ“ (ако неоправдано одбије да обавља послове, извршава налоге послодавца, односно не поступи по распореду рада), као и тачке 17. уговора о уређивању права и обавеза из радног односа број ... од 03.06.2005. године. Наведено упозорење тужилац је примио и на исто се изјаснио писаним путем, позивајући се на своје здравствено стање. Директор туженог послодавца је 02.04.2015. године донео оспорено решење о отказу уговора о раду.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен.

Наиме, одредбом члана 172-а. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) који је био у важности у време доношења оспорених решења туженог, прописано је да уколико је потребно да се одређени посао изврши без одлагања, запослени може бити привремено премештен на друге одговарајуће послове на основу решења без понуде анекса уговора у смислу члана 172. Закона о раду, најдуже 45 радних дана у периоду од 12 месеци (став 1.), а у случају премештаја из става 1. овог члана запослени задржава основну зараду утврђену за посао са ког се премешта, ако је то повољније за запосленог.

У конкретном случају, тужени, послодавац је привремено распоређивање тужиоца из једне у другу амбуланту образложио пензионисањем доктора медицине и забраном запошљавања нових радника по Уредби о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, а из којих разлога је тужени извршио премештај извршилаца – доктора медицине по амбулантама на територији Града ..., међу којима и тужиоца.

Послодавац је овлашћен да изврши размештај запослених – извршилаца одређених послова на одговарајућа радна места, а тужени је као послодавац у образложењу оспореног решења о привременом распоређивању навео разлоге због којих се тужиоцу одређује привремени премештај и у свему поступио у складу са одредбом члан 172-а Закона о раду.

Супротно наводима ревизије, запослени није овлашћен да одбије да ради на пословима на којима је привремено распоређен, већ има могућност да у року прописаном одредбом члана 195. став 2. Закона о раду, остварује судску заштиту против решења послодавца којим су му повређена права по основу рада, односно да у

судском поступку доказује да је решење о привременом распоређивању запосленог у смислу цитиране законске норме неправилно и незаконито и да није било потребно да се одређени посао изврши без одлагања, која хитност представља основ и услов за доношење овог решења.

Међутим, тужилац одбијањем да ради на пословима на које је премештен решењем послодавца, сходно Закону о раду, није поштовао радну дисциплину и послодавац је у тој ситуацији запосленом отказао уговор о раду јер је неоправдано одбио да обавља послове и извршава налоге послодавца у складу са законом.

Имајући у виду све околности, као и чињеницу да се у ревизији не може оспоравати утврђено чињенично стање и оцена доказа (током поступка је утврђено да се решењем од 20.02.2015. године не вређају права тужиоца из решења РФ ПИО Филијала ... од 16.02.1994. године) – из разлога што рад у првој смени не захтева вештачко осветљење, нема дежурства, а поред тога знатно је мањи број прегледа у току дана, може се закључити да је тужилац неоправдано одбио да поступи по решењу туженог.

Стога је правилно становиште нижестепених судова да је тужилац својим поступањем извршио повреду радне дисциплине и није поступио у складу са правилником туженог због чега је правилно примењено материјално право 179. тачка 3. став 8. Закона о раду, као отказни разлог.

Како се у поступку поводом ревизије расправљају правна, а не и чињенична питања, предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији у којима се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање јер то није дозвољено на основу члана 407. став 1. тачка 2.) ЗПП.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић